

dog kunnet tænke, at det kunde gaa saa galt! ... Hvad vil vel Folk mene om det? Det er jo rent forskrækkeligt!”

I det samme kom Anders Jørgen stampende ind ude fra Gaarden med to Blikspande for at hente Mælk til Kalvene.

„Hvad er her tiltorvs, Godtfolk?“ udbrød han morgenlystig og holdt Spandene ud fra sig i stive Arme.

Da han langt om længe af Elses stammende Beretning havde forstaaet, hvad der var paa færde, satte ogsaa han et højst betænkeligt Ansigt op. Han havde nemlig en Gang for alle gjort sig det til Vane at antage sin Kones Miner, — men i grunden stod det ham ikke ganske klart, hvad her var at græde for. Han skulde snarere have været tilbøjelig til at betragte det skete som en lykkelig Himlens Tilskikkelse; men han vogtede sig altid vel for at røbe Meninger, som Else ikke først havde godkendt, fordi han overhovedet ikke havde synderlig Tillid til sin egen Dømmekraft.

Nu stod han der med sine underlig døde, blaaehvide Øjeæbler og stirrede i betuttet Raadvildhed frem og tilbage fra Moder til Datter. Og da ingen af dem sagde noget, faldt der ham ud af Munden:

„Jamen ... jamen, Hansine! Hvordan i Alverden er dette hersens dog kommet?“

„Det veed jeg ikke,“ sagde endelig Hansine, halvt uhørligt. Hun hvilede endnu Hovedet paa sin Arm, men havde holdt op at græde. Forældrenes samstemmende Beklagelser begyndte at krænke hende.

Men nu nærmede Moderen sig og lagde varsomt sin Haand paa hendes Skulder.

„Jamen, sig mig dog, Hansine ... holder du da ogsaa af ham?“

Først svarede hun ikke; men da Moderen gentog sit Spørgsmaal og samtidig lod sin Haand stryge med et ligesom tilgivende Kærtegn ned over hendes Haar, mumlede hun:

„Det gør jeg vel nok.“

„Ja, for det er da endelig det, det kommer an paa, mit Barn, at I bægge tror, det kan blive til Lykke for Jer. For skønt det jo rigtignok er helt underligt for en anden at tænke paa, saa —